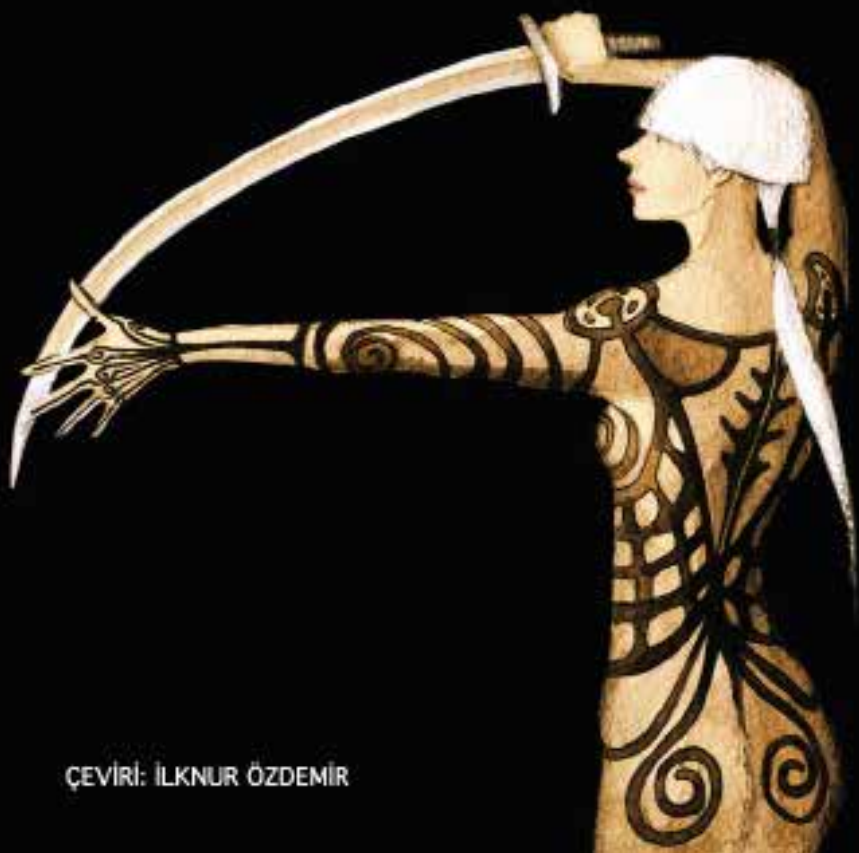


Paulo Coelho

Işığın Savaşçısının Elkitabı



ÇEVİRİ: İLKNUR ÖZDEMİR


CAN



PAULO COELHO

İşığın
Savaşçısının
Elkitabı

Manual do guerreiro da luz, Paulo Coelho

© 1997, Paulo Coelho

© 2003, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2003

29. basım: Nisan 2017, İstanbul

Bu kitabın 29. baskısı 2.000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-0262-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750702624

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

PAULO COELHO

Işığın
Savaşçısının
Elkitabı

ANLATI

Çeviri
İlknur Özdemir



PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu, 56 dile çevrildi ve 65 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağının Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014) ve *Casus* (2016) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 170 ülkede, 80 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 165 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Simyacı</i> , 1996	<i>Hac</i> , 2006
<i>Piedra Irmağının Kıyısında Oturdum Ağladım</i> , 1997	<i>Portobello Cadısı</i> , 2007
<i>Beşinci Dağ</i> , 1998	<i>Kazanan Yalnızdır</i> , 2009
<i>Veronika Ölmek İstiyor</i> , 2000	<i>Brida</i> , 2010
<i>Şeytan ve Genç Kadın</i> , 2001	<i>Elif</i> , 2011
<i>On Bir Dakika</i> , 2004	<i>Akra'da Bulunan Elyazması</i> , 2012
<i>Zâhir</i> , 2005	<i>Aldatmak</i> , 2014

Öndeyiş ve sondeyiş dışında, bu kitapta yer alan metinler 1993-1996 yılları arasında hem *Folha de São Paulo* gazetesinde, “Mektup” başlığı altında hem de Brezilya’da ve başka ülkelerde köşeyazısı olarak yayımlanmıştır.

Özen ve sevecenlik ustaları
S.I.L., Carlos Eduardo Rangel
ve Anne Carrière için

“Öğrenci öğretmeninden
üstün değildir, ama eğitimini
tamamlayan her öğrenci
öğretmeni gibi olacaktır.”

Luka, 6 : 40

Öndeyiş

“Köyün batısında, kıyının az açığında bir ada var, adada da içinde pek çok çan bulunan kocaman bir tapınak,” dedi kadın.

Çocuk onun giyiminin tuhaf olduğunu fark etti, başında bir örtü vardı. Onu daha önce hiç görmemişti.

“O tapınağa hiç gittin mi?” diye sordu kadın. “Oraya git ve bana tapınak hakkında ne düşündüğünü söyle.”

Kadının güzelliğinin etkisinde kalan çocuk, onun gösterdiği yere gitti. Kumsala oturup gözlerini ufka dikti ama her zaman ne görüyorsa onu gördü: mavi bir gök ve okyanus.

Hayal kırıklığına uğrayan çocuk, yakındaki balıkçı köyüne kadar yürüdü ve oradakilere böyle bir adadan ve üzerindeki tapıntan haberleri olup olmadığını sordu.

“Ah, yıllar önce varmış,” dedi yaşlı bir balıkçı. “Dedemin dedesinin zamanında. Bir deprem olmuş ve sular adayı yutmuş. Gerçi adayı artık göremiyoruz ama okyanus, tapınağın çanlarını kıpırdattığında onların sesini duyabiliyoruz.”

Çocuk sahile dönüp çanların sesini duymaya çalıştı. Bütün öğle sonrasını orada geçirdi, dalgaların uğultusundan ve martıların çığlıklarından başka bir şey duyamadı.

Hava kararınca annesiyle babası onu almaya geldiler. Ertesi sabah çocuk yeniden gitti deniz kıyısına; böyle güzel bir kadının kendisine yalan söyleyeceğine inanası gelmiyordu. Kadın geri gelecek olursa ona, adayı görememiş olsam da dalgaların harekete geçirdiği tapınak çanlarının sesini duydum, diyecekti.

Aradan aylar geçti; kadın bir daha gelmedi, çocuk da onu aklından çıkardı; batık tapındaki serveti ve defineyi bulup çıkarması gerektiğine emindi artık. Çanların sesini duyabilse tapınağın yerini saptayabilecek ve batık defineyi çıkarabilecekti.

Okuldan soğumuştı, hatta arkadaşlarından da. Bütün çocuklar onunla dalga geçiyorlar, “O bize benzemez,” diyorlardı. “Yenilmekten korktuğu için bizimle oyun oynamak yerine oturup denizi seyretmeyi yeğliyor.”

Çocuğun kıyıda oturduğunu gördükçe gülüyorlardı.

Çocuk, eski tapındaki çanların sesini hâlâ duyamasa da başka şeyler öğrendi. Dalgaların sesine öylesine alışmıştı ki, o ses artık dikkatini dağıtmıyordu; bunun farkına vardı. Çok geçmeden martuların çığlıklarına, arıların vızıltısına, palmyelerin arasında dolaşan rüzgârın uğultusuna da alıştı. Kadınla ilk konuşmasının üzerinden altı ay geçmişti ama çocuk sahilde oturup bütün seslere kulaklarını tıkasa da hâlâ batık tapındaki çanların sesini işitemiyordu.

Yanına gelen balıkçılar onunla konuşuyor, çan seslerini duydukları konusunda ısrar ediyorlardı.

Ama çocuk duymuyordu.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra balıkçılar ağız değiştirdiler, “Denizin dibindeki çanları düşünerek boşa zaman harcıyorsun,” dediler. “Çanları aklından çıkar da gidip arkadaşlarınla oyna. Belki de çan seslerini yalnızca balıkçılar duyabiliyordur.”

Aradan neredeyse bir yıl geçmişti. Çocuk, “Belki de adamlar haklı,” diye düşündü. “Belki de büyümemi beklemem iyi olacak. O zaman balıkçı olurum ve her sabah bu sahile gelirim, çünkü buradan çok hoşlanıyorum. Belki de bir efsanedir bu, depremde çanlar parçalanmıştır ve o zamandan beri çalmamışlardır.”

O gün öğleden sonra evine dönmeye karar verdi.

Veda etmek üzere okyanusun kıyısına indi. Çevresini saran doğaya bir kez daha göz gezdirdi, artık çanları merak etmediğinden martıların çığlıklarındaki, denizin kükremesindeki ve palmyelerin arasında esen rüzgârın uğultusundaki güzelliğe yeniden gülümseyebiliyordu. Çok uzaklarda oyun oynayan arkadaşlarının sesleri geliyordu kulağına; kendisinin de çok geçmeden çocukluğundaki oyunlara dönebileceğini düşünüp sevindi.

Çocuk çok mutluydu ve –ancak bir çocuğun hissedebileceği gibi– hayatta olduğu için minnettardı. Zamanını boşa harcamadığına emindi, çünkü Doğa üzerinde düşünmeyi ve ona saygı duymayı öğrenmişti.

Denizin sesini, martıları, palmyelerin arasında esen rüzgârı ve oyun oynayan arkadaşlarının seslerini dinlerken birden kulağına ilk çan sesi geldi. Sonra bir kez daha.

Bir kez daha, sonunda –çok, çok mutluydu– batık tapınağın bütün çanlarının çalmaya başladığını duydu.

Yıllar sonra, büyüyüp bir yetişkin olduğunda, çocukluğunun köyüne ve kıyılarına geri döndü. Artık denizin dibinde define bulmanın hayalini kurmuyordu; belki de bütün bunlar, onun hayal gücünün bir ürünüydü ve o aslında, geçmişte kalan o çocukluk gününün öğle sonrasında deniz dibindeki çanların çaldığını duymamıştı. Öyle de olsa, kıyıda bir süre yürümek, rüzgârın sesini, martıların çığlıklarını dinlemek istedi.

Deniz kıyısında, kendisine adadan ve tapınaktan ilk kez söz eden o kadını görünce nasıl şaşırıldığını düşünebiliyor musunuz?

“Burada ne işiniz var?” diye sordu kadına.

“Seni bekliyordum,” dedi kadın.

Delikanlı, aradan onca yıl geçmesine karşın kadının hiç değişmemiş olduğunu fark etti; saçlarını örten eşarp bile rengini yitirmemişti.

Kadın ona, sayfaları bomboş olan bir defter uzattı.

“Yaz: Işığın savaştısı için bir çocuğun gözleri çok değerlidir; çünkü o gözler dünyaya acısız bakabilirler. Işığın savaştısı, yanındaki insana güvenip güvenemeyeceğini anlamak isterse o kişiye bir çocuğun gözleriyle bakmaya çalışır.”

“Işığın savaştısı ne demek?”

“Ne demek olduğunu sen zaten biliyorsun,” dedi kadın gülümseyerek. “Işığın savaştısı, hayatın mucizesini anlamayı başaran biridir, inandığı şey için sonuna kadar savaşılabilen ve denizin dibinde dalgaların harekete geçirdiği çanların sesini duyabilen biridir.”

Delikanlı, kendisini, ışığın savaştısı olarak düşünmemişi hiç. Kadın onun düşüncelerini okumuşçasına, “Bunlar herkesin becerebileceği şeylerdir,” dedi. “Hiçbirimiz ışığın savaştısı olduğumuzu düşünmesek de hepimiz öyleyizdir.”

Delikanlı elindeki defterin boş sayfalarına baktı. Kadın yine gülümsedi, “Bu savaştıyı yaz,” dedi.

Işığın Savaşçısının Elkitabı

Işığın savaşçısı, şükran duyacağı pek çok şey bulunduğunu bilir.

Mücadelesinde melekler yardımcı olmuştur ona; ilahî güçler her şeyi yerli yerine oturtmuş, onun, elinden gelenin en iyisini yapmasını sağlamışlardır.

Yoldaşları onun için, “Ne kadar şanslı!” derler. Ve savaşçı zaman zaman gücünün çok üstünde şeyler başarır.

İşte bu yüzden, güneş batarken diz çöker ve kendisini sarıp sarmalayan Koruyucu Pelerin için şükranlarını sunar.

Ancak onun minneti, yalnızca manevi dünyaya yönelik değildir; dostlarını asla unutmaz çünkü onların kanları, savaş alanında kendisinininkiyle karışmıştır.

Bir savaşçıya, kendisine yapılan yardımı hatırlatmak gerekmez; bunu ilk hatırlayan odur, elde ettiği bütün ödülleri de dostlarıyla paylaşır.

Dünyanın bütün yolları, savaşçının yüreğine çıkar; savaşçı, hayatının içinden kesintisiz akan tutku ırmağına tereddütsüz atlar.

Savaşçı, arzularını seçmekte özgür olduğunu bilir, bu kararları yüreklilikle, tarafsızlıkla ve –kimi zaman– az buçuk gözünü karartarak alır.

Tutkularına kucak açar ve onlardan büyük keyif alır. Bir şeyi elde etmenin verdiği zevkleri yadsımanın gereği olmadığını bilir; o zevkler, hayatın bir parçasıdır ve kendilerini tadan herkese neşe verirler.

Ancak savaşçı, kalıcı şeyleri ya da zaman içinde gelişen güçlü bağları asla göz ardı etmez.

Bir savaşçı, geçiciyle kalıcı arasındaki farkı bilir.

Işığın savaşçısı, yalnızca gücüne güvenmez, rakibinin enerjisinden de yararlanır.

Dövüşe atıldığında, sahip olduğu tek şey heyecandır, bir de eğitimi sırasında öğrendiği hareketler ve vuruşlardır. Dövüşürken şunun farkına varır: Kazanmak için yalnızca heyecan ve eğitim yeterli değildir; önemli olan deneyimdir.

Sonra yüreğini Evren'e açar ve Tanrı'dan, hasmının her yumruğunu kendini savunma konusunda bir derse çevirebilmesi için ihtiyaç duyduğu esini vermesini diler.

Yoldaşları, "Ne kadar da kör inançlı," der. "Dua edebilmek için dövüşmekten vazgeçti; hatta hasmının numaralarına saygı bile duyuyor."

Savaşçı bu kışkırtmalara kulak tıkar; esini ve deneyimi olmazsa en iyi eğitimin bile yararı olmayacağını bilir.

Işığın savaşı, asla hile yapmaz ancak hasmının dikkatini nasıl dağıtacağını da bilir.

Ne kadar kaygılı olursa olsun, hedefine ulaşmak için elinin altındaki her stratejiyi kullanır. Kuvvetten düştüğünü görürse karşısındaki düşmanı, zaman kazanmaya çalıştığına inandırır. Sağ kanattan saldırıya geçmesi gerekiyorsa birliklerini sola kaydırır. Savaşa hemen girmek istiyorsa yorgun numarası yapar ve yatmaya hazırlanır.

Arkadaşları, “Şuna bakın, hevesi kaçtı!” derler. Ancak o bu tür sözlerle aldırılmaz; çünkü arkadaşları onun taktiklerini anlamazlar.

Işığın savaşı, ne istediğini bilir. Açıklamalarla zaman yitirmeye ihtiyacı yoktur.

Bilge bir Çinli, ışığın savaşıncısının kullandığı stratejiler hakkında şunları söyler:

“Sana saldırmakla eline pek az şey geçeceğine düşmanını ikna et; bu onun hevesini köreltir.

Düşmanının senden daha güçlü olduğunu görürsen savaş alanından geçici olarak geri çekilmekten utanma; önemli olan bir tek çatışmayı kazanmak ya da yitirmek değil, tüm savaşın nasıl sonuçlanacağıdır.

Çok güçlü bile olsan güçsüz numarası yapmaktan utanma; böyle yaparsan düşmanının tedbirsiz davranmasını ve sana zamanından önce saldırmasını sağlarsın.

Savaşta, zaferin anahtarı, hasmını şaşırtabilmekte yatar.”

“Ne tuhaf,” der ışığın savaşcısı, kendi kendine. “İlk fırsatta en kötü niteliklerini göstermeye çalışan pek çok insanla karşılaştım. İçsel kuvvetlerini saldırganlığın arkasına gizlerler; yalnızlık korkularını bağımsızlık havasına gizlerler; kendi yeteneklerine inanmadıkları halde sürekli olarak erdemleriyle böbürlenirler.”

Savaşcı, bu mesajları, karşılaştığı pek çok erkeğin ve kadının yüzünde okur. Asla görünüşe aldanmaz ve insanlar onu etkilemeye çalıştıkları zaman suskun kalır. Böyle durumlardan yararlanıp kendi kusurlarını düzeltir; çünkü başka insanlar bizim için mükemmel bir aynadır.

Bir savaşcı, kendini eğitmek için her fırsattan yararlanmalıdır.

Işığın savaşçısı, kimi zaman sevdikleriyle kavga eder.

Dostlarını savunan kişi asla hayatın fırtınalarına yenilmez; güçlükleri aşacak ve yoluna devam edecek kadar sağlamdır o.

Bununla birlikte, kılıç kullanma sanatını öğretmeye çalıştığı kişiler sık sık ona meydan okur. Savaşçının müritleri de onu o kişilerle dövüşmesi için kışkırtır.

Ve savaşçı yeteneklerini sergiler: Birkaç yumruk darbesiyle öğrencilerinin silahlarını düşürür, buldukları yer yeniden huzura kavuşur.

“Onlardan kat kat üstünsün, neden böyle bir zahmete giriyorsun?” diye sorar bir yolcu.

“Çünkü bana meydan okurken asıl istedikleri benimle konuşmaktır ve benim diyalogu açık tutma yolum da budur,” diye yanıtlar onu savaşçı.

Önemli bir savaşa girmeden önce ışığın savaşçısı kendine şu soruyu sorar:

“Yeteneklerimi ne kadar geliştirdim?”

Giriştiği her çatışmadan bir şey öğrenmiş olduğunu bilmektedir, ama bu derslerin pek çoğu gereksiz yere acı çekmesine neden olmuştur. Bir yalan uğruna savaşarak zaman yitirdiği çok olmuştur. Sevgisini hak etmeyen insanlar için acı çekmiştir.

Zafer kazananlar, aynı hatayı iki kez işlemez. İşte bu nedenle savaşçı gerçekten değerli bir şey için kendini tehlikeye atar.

Işığın savaşçısı, Yi Jing'in temel öğretisine uyar: "Sebat et!"

Savaşçı, sebatın, ısrardan farklı olduğunu bilir. Çatışmaların gereğinden çok uzadığı, savaşçının gücünü ve heyecanını tükettiği zamanlar vardır.

Böyle durumlarda savaşçı şöyle düşünür: "Savaş uzarsa galip gelenler de mahvolur."

Sonra savaşçı, kuvvetlerini savaş alanından geri çeker ve kendine soluk alma fırsatı tanır. Arzusu sürmektedir; ama saldırı için en uygun zamanı kollaması gerektiğini bilir.

Bir savaşçı, her zaman savaş alanına geri döner. Bunu asla inattan yapmaz; dönüş nedeni, havanın değiştiğini fark etmiş olmasıdır.



Paulo Coelho

Işığın Savaşçısının Elkitabı

Işığın Savaşçısının Elkitabı, hayallerimizi yaşamamız, hayatı kucaklamamız, yazgımızla yüzleşmemiz için bir çağrı. Paulo Coelho, benzersiz üslubuyla, her birimizin kendi içindeki "ışığın savaşçısı"nı keşfetmesine yardımcı oluyor; hepimizi Savaşçı'nın yoluna çağırıyor: Yaşıyor olma mucizesinin değerini bilen, yenilgisini kabullenenin, sonunda olmak istediği insan olabilenin yoluna. *Işığın Savaşçısının Elkitabı*, *Simyacı*'nin yazarından bilgelik dolu bir armağan.

"Yirminci yüzyılın insanı toplama kampını yarattı, işkenceyi yeniden canlandırdı ve başkalarının felaketlerine gözlerini yummanın mümkün olabileceğini öbür insanlara öğretti," der Marek Halter.

Belki de haklıdır; terk edilmiş çocuklar var, kıyıma uğrayan siviller, suçsuz yere hapse atılanlar, yalnız kalmış yaşlılar, sokaklarda sarhoşlar, iktidarda deliler...

Öte yandan hiç de haklı olmayabilir, çünkü ışığın savaşçıları var.

Ve ışığın savaşçıları, kabul edilmez olanı asla kabul etmezler.

ISBN 978-975-07-0262-4

